

Arrest

nr. 109 864 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 januari 1976.

Op 11 april 2013 werd aan de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten [N.D.]

geboren te [J.] , op (in) 01.01.1976
van nationaliteit te zijn : Bangladesh
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 9(4) en 18§7 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 28.01.2013 asiel in België. Betrokkene legde bij de registratie van zijn asielaanvraag een vervallen Italiaanse identiteitskaart (N° (...) /geldig tot 20.10.2012) en vervallen verblijfsvergunning (ITA(...)/ geldig tot 19.08.2011) voor Italië voor.

Tijdens zijn gehoor van 30.01.2013 verklaarde betrokkene dat hij Bangladesh in februari 1997 heeft verlaten en via India en Rusland naar Italië is gereisd, waar hij begin maart 1997 zou aangekomen zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in september 2012 Italië zou verlaten hebben en naar België zou gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij tussen 2009 en 2012 meerdere keren tussen Italië en België zou gereisd zijn. Betrokkene verklaart dat de Italiaanse autoriteiten weigerden nog langer zijn verblijfsdocumenten te verlengen.

Op 08.02.2013 werd een verzoek voor overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 18§1 van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 9(4). Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18§7 gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18§7 van Verordening 343/2003 op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene verklaarde dat hij België gekozen heeft omdat België de mensenrechten respecteert. Betrokkene verklaart dat zijn verblijfsvergunningen in Italië zijn vervallen en er geen medische of financiële hulp is.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat er in Italië geen medische of financiële hulp is, wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

We merken verder op dat de betrokkene er een verblijfsvergunning verwierf. Het was de betrokkene toegestaan in Italië te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. De Italiaanse instanties waren er, gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene, niet toe gehouden de betrokkene huisvesting of werk aan te bieden.

Betrokkene vroeg er geen asiel aan en viel bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zolas reeds vermeld bracht de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 30.01.2013 geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die aannemelijk zouden maken dat de betrokkene door overdracht aan Italië risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOA3), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat hij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in loepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de terzake geldende Internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 30.0.,2013 dat hij diabeet is en hartproblemen heeft. Betrokkene heeft deze medische problemen op geen enkele wijze geattesteerd. Ook na zijn verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen moet worden besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zouden vormen.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§7 van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve wijst de Raad op hetgeen is bepaald in artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Uit de gegevens beschikbaar bij de Raad blijkt dat de verzoekende partijen reeds op 15 april 2013 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevorderd heeft van de bestreden beslissing. Op 16 april 2013 heeft de Raad bij arrest nr. 101 036 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens het niet aantonen van het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting te verwijzen naar haar verzoekschrift.

Gelet op voormelde wetsbepaling kan de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze opnieuw een schorsingsverzoek indienen tegen de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het de vordering tot schorsing tot voorwerp heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. De materiele motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier - de beslissing wordt immers genomen "op basis van het administratief dossier".

II.1.3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

II.1.4. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Italië, waar zij haar kansen ontnomen ziet op een degelijke, behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag.

Wei integendeel, verzoekende partij zou er gedurende jaren, in alle rechtsonzekerheid en in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming, aan haar lot worden overgelaten, in afwachting van - ooit - een eventuele uitwijzing naar "God weet waar" ofwel naar Bangladesh worden teruggestuurd zonder behoorlijk onderzoek.

Toen verzoekende partij verlenging aanvraag voor haar verblijfstitel in Italië heeft men hem koudweg verzocht Italië te verlaten! Het spreekt voor zich dat Italië hem bij overname dan ook geen goede asielprocedure kan garanderen. Ter zake heeft verwerende partij geen enkele moeite gedaan om na te gaan of er in Italië geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden. Het spreekt voor zich dat dit flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling.

II.1.5. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128- 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

II.1.6. Ter zake kan onder meer verwezen worden naar het arrest nr. 67902 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 oktober 2011 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat 'er actueel in Italië ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden' (**stuk 3**). Uitdrukkelijk wordt hierbij gesteld dat verwerende partij bij de verwijzing naar de verantwoordelijkheid van Italië geen rekening heeft gehouden met de precare situatie van de asielzoekers sinds de gebeurtenissen in Noord-Afrika en dat verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben.

In dit verband kan tevens verwezen worden naar talloze rapporten omtrent de penibele situatie van asielzoekers in Italië.

Een uittreksel uit het rapport van de Commissaris Mensenrechten, de heer Thomas Hammarberg, van de Raad van Europa dd. 7 September 2011, waarin hij stelt dat Italië problemen heeft met het garanderen van zowel rechtsbijstand als psychosociale begeleiding van asielzoekers (stuk 4):

"56. Following the political unrest in Tunisia and the armed conflict in Libya, the number of migrants, including asylum seekers, arriving on boats to Italy and in particular Lampedusa, has increased sharply. Since mid-January, approximately 24 000 people have arrived from Tunisia. At the end of March 2011, migrants also started to arrive on boats from Libya (the biggest groups being nationals of Nigeria, Ghana, Mali, Ivory Coast, Bangladesh, Eritrea and Somalia) and by 23 June their number had almost reached 20 000. In addition to arrivals from Tunisia and Libya, some 2 000 migrants landed in southern Italy on boats coming from Egypt, Greece and Turkey. On 23 June, the total figure of arrivals by sea to Italy since January 2011 therefore stood at around 46 000.

57. The sharp increase in arrivals from the coasts of Northern Africa has put the Italian system of reception of migrants, including asylum seekers, under strain. The Commissioner notes that the considerable number of arrivals on the tiny island of Lampedusa over a short period of time, combined with delays in the transfer of migrants to mainland Italy resulted in gravely substandard conditions of reception in Lampedusa at least up until the end of March 2011. Subsequently, the regular transport of migrants to reception centres in Sicily and other parts of Italy began.

59. The Commissioner notes that following the arrivals from Northern Africa, the Ministry of Interior asked the regions of Italy to identify facilities for the reception of migrants, since CARAs and CPAs were not sufficient to meet the needs. The State Secretary at the Ministry of Interior, Ms Son/a Viale shared with the Commissioner her appreciation of the solidarity displayed by the different Italian regions in this respect. While welcoming this, the Commissioner also notes reports according to which centres in which asylum seekers are hosted do not always meet the relevant standards, in particular as concerns provision of legal aid and psycho-social assistance. Difficulties in the speedy identification of vulnerable persons and the preservation of family unity during transfers from the points of disembarkation to the different centres have also been reported, with resulting inadequate care and follow-up for the individuals concerned.

60. In fact, the Commissioner notes that shortcomings concerning the availability of legal aid and psychosocial assistance have been found even in the biggest centre, the Village of Solidarity in the proximity of Mineo, near Catania, Sicily, where on 19 April some 1 800 persons were accommodated. A delegation of the Italian Senate's Human Rights Commission, who visited the centre on that day, also highlighted the lack of public transportation and adequate telephone facilities as problems to be addressed. Other sources of concern included the fact that the centre had not yet been formally recognised as CARA, a circumstance which impacted negatively on the availability of a number of services for asylum seekers, and the lack of initiatives aimed at identifying those who may be able and willing to travel back to their homes through assisted voluntary returns. The delegation also reported that approximately 500 asylum seekers had been transferred there one month earlier from CARAs around

Italy without clarity about the reasons for their transfer or information on its consequences on the continuation of their asylum claims"

Een artikel van de New York Times voor asielzoekers van 26 december 2012, dat aantoonde dat Italië tekortschiet inzake bijstand aan asielzoekers (stuk 5). Asielzoekers worden aan hun lot overgelaten. Ze krijgen geen bijstand om de taal te leren, om werk te vinden, om administratie in orde te brengen, om naar school te gaan. Een asielzoeker in Italië staat er alleen voor, zo stelt het rapport. Qua medische hulp is het niet veel beter, asielzoekers worden sporadisch geholpen door sommige vrijwilligers.

Een zeer recent artikel van Human rights watch van 1 april 2013 stelt dat er dringende hervormingen nodig zijn in het asielbeleid van Italië (stuk 6):

International rights bodies, including the Council of Europe's Commissioner for Human Rights and the UN special rapporteur on the rights of migrants, as well as the Italian Senate's human rights committee and numerous nongovernmental organizations, have raised serious concerns about conditions in immigration detention facilities, where people can be held for up to 18 months while Italy tries to deport them. In December 2012, a judge in Sicily absolved three migrants for their role in a violent protest at a detention center in Crotone as "legitimate defense" against the terrible conditions. Akin to prisons, they nonetheless lack the structures and programs (for example recreational activities) suitable for long-term stay. Successive Italian governments have failed to put in place transparent, consistent and humane migration and asylum policies, responding only to crises as they occur. Once in place, Italy's new government should shift away from this emergency mentality. It is in Italy's interest to institute a coherent system that ensures high minimum standards in reception centers and to develop a genuine integration strategy to help asylum seekers and refugees become active members of society. Administrative detention of irregular migrants should be used as a last resort for the shortest period possible, and in adequate facilities. Readmission agreements should be revisited to ensure that no one is returned to their country of origin or a transit country before they have had an individual assessment of their situation and protection needs. Finally, Italy should strengthen cooperation with neighboring countries to prevent deaths at sea.

In her acceptance speech, Laura Boidrini spoke forcefully of the need to protect the rights of the most vulnerable, and movingly of those who have died trying to reach Europe seeking refuge and a better life. As a permanent resident of Italy devoted to defending human rights, I can only hope this country's next government lives up to her call.»

Ontegensprekelijk staat dit alles op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een goede behandeling van hun asielprocedure.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

11.1.7. Uw Raad zal ontegensprekelijk van mening zijn dat niet specifiek aangetoond wordt dat de algemene rapporten - hierboven vernoemd - wel van toepassing zijn op verzoekende partij zelf.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar de volgende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (in de zaak C-411/10 en C-493/10) dd. 21 december 2011:

(...)

106 L'article 4 de la charte doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux Etats membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«Etat membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet Etat membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition. »

Het Europees Hof van Justitie heeft dus geoordeeld eind 2011 dat wanneer de tekortkomingen in de asielprocedures systematisch van aard zijn, dit voldoende is om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Het systematisch karakter kan dan ook aangetoond worden door de algemene (bovengenoemde) rapporten.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië, vergelijkbaar met Griekenland, uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Italië dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM aangenomen te worden.

11.1.8. Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, overeenkomstig de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie, een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bij zonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts een lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke

bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.¹

Hierbij richt het Hof zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De de loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke Internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen.⁴

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Het Hof benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren.⁶ Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.⁷

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiele en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.⁹

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep

behoort. In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.¹²

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin II-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij oordeelde dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin II-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Daarbij geeft verwerende partij uitdrukkelijk aan rekening te hebben gehouden met het gegeven dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politiek gebeurtenissen in Noord-Afrika. In dat verband werd vastgesteld dat dit gegeven enerzijds op zich geenszins impliceert dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg zal worden behandeld.

Anderzijds werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel element aanhaalt waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die bij toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 worden overgedragen niet met de nodige zorg of conform de Internationale regelgeving worden behandeld.

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan deze motivering en voert niet aan dat verwerende partij op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot die beoordeling zou zijn gekomen, zodat de door hem geciteerde rechtspraak terzake niet dienstig is.

In zijn betoog voert verzoeker informatie aan afkomstig uit bronnen van algemene aard, die betrekking hebben op de asielzoeker in Italië in de meest brede context.

Hij verwijst naar een uittreksel uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 7 September 2011, met betrekking tot "bootvluchtelingen" die aanmeren in het Zuiden van Italië, en in hoofdzaak op het eiland Lampedusa.

Het online artikel van de New York Times, getiteld "In Italy, Shantytowns of Refugees Reflect Paradox on Asylum" van 26 december 2012 handelt op zijn beurt over de moeilijkheden die de Italiaanse autoriteiten ondervinden bij de opvang, integratie en tewerkstelling van erkende vluchtelingen.

Het artikel van de Human Rights Watch van 1 april 2013 bespreekt pijnpunten in het bestuurlijk asielbeleid. Hierbij gaat het onder meer om de lange duur van de administratieve detentie van personen die het voorwerp zijn geworden van de effectieve uitvoering van een verwijderingsmaatregel, algemene moeilijkheden bij het creëren van voldoende opvang in welbepaalde regio's, tekortkomingen met betrekking tot toegang tot rechtsbijstand en psycho-sociale bijstand.

Verzoeker maakt met zijn louter theoretisch betoog niet duidelijk op welke wijze die informatie betrekking heeft op zijn concrete situatie. De door hem voorgelegde informatie is bovendien als zodanig niet tegenstelbaar aan het resultaat van het onderzoek gevoerd door verwerende partij, dat in het bijzonder betrekking had op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 worden overgedragen naar Italië.

Lezing van het NAOS rapport leert dat asielzoekers die reeds een asielaanvraag hebben ingediend meestal toegang krijgen tot de verdere afhandeling van de asielprocedure, door voortzetting of heropening van de procedure. Zij hebben ook de mogelijkheid om beroep in te stellen indien reeds een negatieve beslissing werd genomen omdat zij het Italiaans grondgebied hebben verlaten zonder het resultaat van de procedure af te wachten (p. 13-14).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-Verordening betreft, blijkt uit voormeld rapport dat meestal opvangplaats wordt gevonden in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa:

"Dublin returnees with pending cases are supposed to be offered accommodation like other asylum seekers. As this group has been relatively small, it has usually been possible to find spaces for them in the CARA centers when they arrive in Rome. Dublin returnees arriving at Malpensa, have usually been offered a place to stay if they have a pending case. The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries (p. 20)

Personen die een opvangcentrum verlaten, zullen hun plaats verliezen. Verzoeker verklaarde echter niet eerder in een asielcentrum te hebben verbleven, zodat deze hypothese in casu niet aan de orde is. (p. 20 - 21)

In de Fiumicino luchthaven zijn 80 opvangplaatsen voorzien voor asielzoekers die terugkeren in het kader van de Dublin- reglementering voor maximaal twee weken tot er plaats vrijkomt in het SPAR - systeem. Is er geen plaats beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven (p. 23).

Opvangplaatsen worden tevens voorzien via lokale projecten, die opereren buiten het SPAR-opvangnetwerk.

In het kader van het Dublinverhoor toonde verzoeker niet aan dat de specifieke elementen van zijn individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit het verslag van het Dublinverhoor blijkt dat verzoeker op de vraag naar zijn specifieke redenen om in België asiel aan te vragen en de vraag of er met betrekking tot de opvang of de behandeling in Italië redenen zijn die volgens hem een verzet zouden rechtvaardigen tegen een overdracht, antwoordde dat België de mensenrechten respecteert, zijn verblijfsvergunning in Italië is vervallen en hij geen financiële of medische hulp krijgt (vraag 40).

Gezien hij was toegestaan om in Italië te verblijven, er te werken, huisvesting te zoeken en aanspraak kon maken op de sociale bijstand op dezelfde wijze en onder dezelfde voorwaarden als de gewone Italiaanse bevolking, waren de Italiaanse autoriteiten er niet als zodanig toe gehouden hem werk of huisvesting aan te bieden (zie, mutatis mutandis, EHRM, Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië, supra, §73).

Hij stelde diabeet te zijn en hartproblemen te hebben, doch hij liet na om die medische toestand te attesteren, ook in de periode na het Dublininterview.

Hij bracht bovendien geen enkel element aan om de gegrondheid van zijn verklaring dat er geen financiële of medische hulp is, te beoordelen.

Wat zijn kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers betreft, blijkt uit het bovenstaande dat, hoewel er problemen zijn met de opvang van asielzoekers in Italië, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden opgevangen overeenkomstig de Europese regelgeving. Uit die elementen volgt dat verzoeker niet aantoonde een reëel risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan opvang, zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Temeer nu zijn raadsheer op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Waar verzoeker meent dat de situatie in Italië vergelijkbaar is met de situatie in Griekenland, wijst verwerende partij op de volgende rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(...)

Waar verzoeker betoogt dat zijn asielaanvraag niet naar behoren zou worden behandeld en dat hij risico loopt om te worden blootgesteld aan refoulement, wijst verwerende partij erop dat hij geen enkel element ter staving van zijn specifieke verklaring aanvoert. Uit de door hem aangevoerde informatie blijkt in tegenstelling dat Italië een erkenningspercentage van 40% - en in sommige jaren zelfs 50% - haalt, zoals bevestigd door Laura Boldrini, de woordvoester van de Hoge Commissaris van de Verenigde

Naties voor vluchtelingen in Italië (New York Times, "In Italy, Shantytowns of Refugees Reflect Paradox on Asylum", 26 december 2012)

Bovendien dient in casu te worden vastgesteld dat verzoeker reeds een verblijfsvergunning in Italië verkreeg in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Uit het feit dat die vergunning niet wordt verlengd blijkt geenszins op vanzelfsprekende wijze dat die weigering niet in overeenstemming met de Internationale regelgeving zou zijn genomen.

Gezien het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Hij formuleert kritiek op het asielbeleid en het opvangbeleid, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat deze kritiek, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat een reëel en imminent risico aanwezig is op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zodat een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepaling. Noch kunnen in zijn hoofde omstandigheden eigen aan zijn specifieke situatie worden weerhouden, die wijzen op het bestaan van een dergelijk risico.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.6. In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen behoorlijke behandeling zal krijgen van haar asielaanvraag, gedurende jaren zal verkeren in rechtsonzekerheid en in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming aan haar lot zal worden overgelaten en naar “*God weet waar ofwel naar Bangladesh*” zal worden teruggestuurd. Zij houdt voor dat haar in Italië verzocht werd dit land te verlaten. Zij verwijt de bestreden beslissing niet te hebben nagegaan of er in Italië geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld zijn. Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 EVRM genomen.

Haar stelling tracht zij te ondersteunen door verwijzing naar rechtspraak en naar rapporten.

3.3.7. Vooreerst herneemt de Raad de volgende motieven van zijn arrest nr. 101 036 van 16 april 2013:

“3.3.2.2.9. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

3.3.2.2.10. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij haar overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij heeft, naar aanleiding van het zogenaamde Dublin-verhoor verklaard, wat zijn gezondheidstoestand betreft, diabeet te zijn en hartproblemen te hebben. Op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, antwoordde zij dat haar verblijfsvergunningen vervallen zijn en er geen medische of financiële hulp in Italië is. Verweerder heeft op deze elementen als volgt geantwoord :

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke

Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene verklaarde dat hij België gekozen heeft omdat België de mensenrechten respecteert. Betrokkene verklaart dat zijn verblijfsvergunningen in Italië zijn vervallen en er geen medische of financiële hulp is.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat er in Italië geen medische of financiële hulp is, wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

We merken verder op dat de betrokkene er een verblijfsvergunning verwierf. Het was de betrokkene toegestaan in Italië te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. De Italiaanse instanties waren er, gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene, niet toe gehouden de betrokkene huisvesting of werk aan te bieden.

Betrokkene vroeg er geen asiel aan en viel bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten."

en

"Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor dd. 30.01.2013 dat hij diabeet is en hartproblemen heeft. Betrokkene heeft deze medische problemen op geen enkele wijze geattesteerd. Ook na zijn verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen."

De Raad kan in de huidige stand van het geding alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij deze motieven niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven.

3.3.2.2.11. In casu wordt dan ook prima facie vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aantoonst."

Deze vaststellingen zijn correct en het verzoekschrift weerlegt deze correcte vaststellingen niet, zodat besloten wordt dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 EVRM niet aantoonst.

3.3.8. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij behoort tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten geholpen worden om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten, en dat in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië in het recente verleden het voorwerp was van een uitzonderlijk immense toestroom van immigranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest 67 902 van de 4 oktober 2011 van de Raad dient erop gewezen te worden dat de actuele situatie dit arrest heeft achterhaald en de verzoekende partij geenszins aantoonst dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie behandeld in het arrest.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een rapport van T. Hammarberg van 7 september 2011 en een artikel van de New York Times van 26 december 2012, hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011 en NOAS, The Italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan de Italiaanse

autoriteiten. Verweerder steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van verzoeker naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS-rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet worden gelezen en dat er niet kan worden uitgegaan van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin II-verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een meer genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook voor wat betreft de procedureregels, zich opdringt. Lezing van het NOAS-rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS-rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen zij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die in Italië een asielaanvraag had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Zij die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu zijn er echter geen indicaties voorhanden dat verzoeker zich in dat geval bevindt. In de Fiumicino-luchthaven krijgen Dublin-terugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij in zeer algemene bewoordingen stelt dat Italië haar asielaanvraag niet zal behandelen en dat zij er op de straat zou belanden daar er geen huisvesting is. Uit het NOAS-rapport blijkt dat er weliswaar problemen zijn, zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, doch dit is in casu niet het geval nu de raadsman het verslag kent of kan kennen dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich bij haar aankomst op de luchthaven Fiumicino of elders kan richten.

De Raad kan dan ook de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar de verweerder stelt: *“We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).”*

Ter zake kan nog verwezen worden naar de beschikking van het EHRM die de opvangstructuur in Italië en de behandeling van asielzoekers in Italië grondig heeft bestudeerd, rekening houdend met tal van rapporten en het standpunt van het UNHCR over de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië en besluit dat er geen redenen bestaat om aan te nemen dat er zulke tekortkomingen in het opvangsysteem bestaan die er op wijzen dat er een verdedigbare grief in de zin van artikel 3 EVRM kan weerhouden worden (EHRM 2 april 2013, M. HUSSEIN /Nederland en Italië, §§ 47, 448, 49, 70, 78 (“78. *Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance.*...) en 79). Wat haar kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers betreft, blijkt uit het bovenstaande dat, hoewel er problemen zijn met de opvang van asielzoekers in Italië, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar de verzoekende partij in principe toegang tot heeft zodat niet op voorhand vaststaat dat zij niet zal worden opgevangen overeenkomstig de Europese regelgeving. Uit het gedane onderzoek blijkt tevens dat medische hulp ter beschikking wordt gesteld door de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdend met het stilzwijgen van de verzoekende partij over haar concrete omstandigheden en belevenissen tijdens haar verblijf in Italië, het uiten van geen enkele klacht over de omstandigheden aldaar, het gegeven dat de verwerende partij erop toeziet dat de Italiaanse autoriteiten dagen vooraf verwittigd worden over de concrete overdracht en gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Het citaat van Human Rights Watch van 1 april 2013 doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de verzoekende partij geenszins aantoonde terecht te komen in Sicilië en evenmin het risico zou lopen terecht te komen in een gevangenis hetzij een gesloten centrum waarvan sprake in dit rapport. De verzoekende partij heeft overigens, ondanks het lange verblijf dat zij blijkens haar verklaringen gekend heeft in Italië geen enkele klacht geuit betreffende een onheuse, laat staan onmenselijke of vernederende behandeling aldaar.

3.3.9. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat

de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen"* en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande wordt er herhaald dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden en deze minstens niet aantoon. Waar zij stelt dat zij koudweg Italië diende te verlaten betreft dit een louter blote bewering niet ondersteund door bijvoorbeeld een bevel gegeven door de Italiaanse autoriteiten. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over een verblijfsvergunning beschikte. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij haar overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Er kan niet worden besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De verzoekende partij toont geen schending van artikel 3 EVRM aan.

3.3.10. Waar de verzoekende partij voorts de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert geen andere grieven aan dan deze hoger besproken. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.3.11. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN